

Het ontstaan van de Solheim Cup

Door de ogen van het Nederlands Golfmuseum
AFLEVERING 9

NEDERLANDS
GOLF
MUSEUM

Het was rond 1988. Maar ik denk eerder iets eerder. Tour-directeur van de Women Professional Golfers' European Tour (de latere Ladies European Tour) Joe Flanagan kreeg van een van de speelsters op de Europese Tour een lumineus idee ingefluisterd. Een Ryder Cup voor vrouwen. De Ryder Cup bestond al sinds 1927 en was in de loop der jaren uitgegroeid tot een sportieve prestigegestrijd tussen Europese en Amerikaanse golfers van heb ik jou daar. Maar dat was alleen voor mannen. Waarom niet een soortgelijke ontmoeting voor vrouwen organiseren? Er zijn per slot van rekening toch ook vrouwen van heb ik jou daar?

In Amerika werd het idee omarmd door Bill Blue, de kersverse commissaris van de Amerikaanse LPGA, en zo leefde dit voornemen zowel in Europa als in Amerika. Maar ondanks veel gepraat gebeurde er maar bitter weinig. Totdat Blue, op zoek naar een potentiële sponsor, het ondernemers-echtpaar Karsten en Louise Solheim benaderde. Je weet wel, van de Ping-putter. Na een oriënterend gesprek in januari 1990 tijdens de PGA Merchandise Show in Orlando was duidelijk dat het idee Karsten en Louise zeer aanstond. Zij droegen het vrouwengolf een warm hart toe en sponsorden al meerdere evenementen op dit gebied.

Dankzij Karsten en Louise kwam alles in een stroomveranelling en al gauw volgde een tweede gesprek. Daarbij was ook zoon John aanwezig.

Golffile

Toen de LPGA voorstelde dat de Solheims twee toernooien zouden sponsoren, een in Amerika en een in Europa, had John zijn bedenkingen. Hij nam zijn vader apart en uitte zijn vrees dat de LPGA het evenement daarna zou verkopen. En dan waren ze het definitief kwijt.

Daarop mengde Louise zich in de discussie en stelde voor om tien toernooien te sponsoren. Hiermee ging de LPGA akkoord. Vastlegging voor twintig jaar beloofde een zekere toekomst voor dit toernooi, dat het echtpaar Solheim tot het grootste golfevenement voor vrouwen wilde maken.

Een conceptovereenkomst werd opgesteld in de dameskaartkamer van de Wykagyl Country Club in New York. Het format was gelijk aan dat van de mannen, maar nu nog een naam. De Solheims stelden drie namen voor, waaruit de LPGA kon kiezen: Ping Cup, Karsten Cup en Solheim Cup. Het was van meet af aan wel duidelijk dat het de Solheim Cup ging heten. Golf moest centraal staan en niet het merk Ping. Spoedig

volgde de definitieve afronding en kon de organisatie van de eerste editie van de Solheim Cup ter hand worden genomen.

Karsten Solheim liet er geen gras over groeien. In juli 1990 werd Mike Milthorpe, een LPGA-regelfunctionaris, benaderd voor het organiseren van het toernooi in november van dat jaar. Milthorpe belde oud-collega Kerry Haigh, die na zijn overstap naar de PGA of America betrokken was bij de voorbereidingen voor de Ryder Cup van 1991. Milthorpe vroeg 'of ze een draaiboek hadden van wat je in godsnaam moet doen'. Want: 'We hadden maar negentig dagen.'

Wat goed is komt snel. De eerste editie van de Solheim Cup kon daadwerkelijk in november 1990 worden gespeeld. Mooi, want de Ryder Cup vond al in de oneven jaren plaats. Maar geen Cup zonder cup. De cup werd een prachtige Waterford Crystal Solheim Trophy. Een pareltje om in huis te hebben (de winnaars kregen een kleinere replica mee naar huis). En omdat de eer en de cup natuurlijk niet door materieel gewin te overtreffen zijn, is het prijzengeld bij de dames net als bij de heren nul.

Hoe die eerste ontmoeting verliep? Je leest het in het volgende nummer van Golfers Magazine. •

► In aanloop naar de Solheim Cup van 2026 op Bernardus Golf neemt het Nederlands Golfmuseum (golfmuseum.nl) je in zestien afleveringen mee langs de geschiedenis van vrouwengolf.